

Det er ingen som bryr seg

I lang tid hadde det gått trått hjemme. Jeg snakket knapt med foreldrene mine, og snart gikk det også skeis på skolen. Sommeren før jeg skulle begynne i andre klasse på videregående, fortalte jeg foreldrene mine at jeg ville flytte hjemmefra og at jeg ikke kom til å fortsette på skolen til høsten. Faren min stakk til meg en tusenlapp og mora mi sukket oppgitt. Kanskje trodde de meg ikke, eller så lot de som ingenting. Jeg syntes det var latterlig at de kunne oppføre seg så uinteressert. Men det var først da jeg virkelig sklei utpå.

I ukene som fulgte, hang jeg nede på kiosken ved jernbanen, ble kjent med nye folk. En av dem het Sverre, han var den eldste og mest erfarne i gjengen og forsynte oss yngre med hva det skulle være. En kveld sa han at det var min tur til å ha fest. Det var ingenting å lure på. Hjemme kunne jeg gjøre som jeg ville. Huset til foreldrene mine var romslig, de kom ikke til å nekte meg noe som helst. Vi var en stor og bråkete gjeng som inntok begge stuene og verandaen, det digre kjøkkenet og hele kjelleretasjen. Vi gikk umiddelbart løs på brennevinet til faren min og ga oss ikke før alt var drukket.

Neste morgen så det ikke ut hjemme.

«Jeg regner med at dere hjelper til med oppryddingen,» sa jeg og prøvde å vekke flere av de nye vennene mine.

Folk lå strødd rundt omkring og ingen lot til å bry seg om å hjelpe til med å få huset i orden. Snart stakk de alle sammen. Heidi og en jente fra Polen var de eneste som ble igjen for å rydde. Det passet meg bra. Jeg tok fram posen som Sverre hadde lagt igjen. Jentene forsynte seg flere ganger, selv hadde jeg fått nok. Senere kledde vi av oss foran peisen og holdt det gående utover kvelden. På et eller annet tidspunkt kom foreldrene mine hjem.

«Kan dere dempe musikken?» spurte far. Han virket liten og stusslig i lyset fra gangen. Mora mi tittet skremt fram bak ryggen hans. «Den er grei,» sa jeg. «Bare gå og legg dere.» Jeg strøk Heidi på kinnene, kysset Natalia i nakken. Hun var fra Wroclaw, hadde lange bein og var villere enn Heidi.

Neste formiddag røsket faren min tak i meg.

«Jentene er syke,» sa han. «Du må gjøre noe, Andreas.»

Heidi og Natalia lå bevisstløse på stuegulvet. De pustet tungt og var blåhvite i ansiktene. Mobilen til Natalia lå klemt fast i hånda hennes, hun var forunderlig kald.

«Vi må ringe 113,» sa jeg og prøvde å tenke klart. Jeg visste at Sverre ikke var til å stole på.

Politiet kom først. Den ene av tjenestemennene forsøkte gjenopplivning på Natalia. Hun pustet uhyrlig, pulsen var uhyggelig svak. Heidi kviknet litt til da vi rusket i henne, men lot seg ikke vekke. Like etter kom ambulansen og kjørte jentene til sykehuset med fulle sirener som ga gjenlyd i nabolaget. Politiet sa de måtte ta meg med til stasjonen for et formelt avhør. Det var begått ulovligheter i huset og jeg var verten i selskapet. Faren min gråt da jeg gikk. Mora mi så jeg ikke noe til.

«Forferdelige greier som er i omløp,» sa politimannen, noterte navn og personnummer.

Det er ingen som bryr seg

Det var mitt første avhør.

«Ja,» sa jeg og hadde med ett en hel masse å si.

«Problemet er at det er ingen som bryr seg. Heller ikke foreldrene mine ser ut til å bry seg. Det må være noe riv ruskende galt med samfunnet vårt når vi lar dette skje. Det er sjukt hva folk får seg til å selge på gata.»

«Det er ingen som bryr seg,» nikket politimannen ettertenksomt. Telefonen ringte, han tok den og ble sittende taus.

«En av jentene døde,» sa han til slutt.

Det var omtrent da jeg begynte å grine. Jeg husker ikke sikkert, men jeg tror det var første gang jeg gråt mens en annen så på. Politimannen reiste seg og gikk ut.

Resten av dagen ble jeg sittende på politistasjonen. Folk kom og gikk. Det var ingen som låste meg inn på cella og det var heller ingen som ba meg om å gå. Voksne mennesker i uniform jobbet på alle kanter. De var satt til å passe på oss unge, de forsøkte å gjøre jobben sin på best mulig måte. Likevel hadde de mislyktes. En av jentene hadde dødd fordi jeg lot meg lure av en fyr som het Sverre. Det fantes livsfarlige ting der ute. Var det ingen voksne som kunne finne ut av dette én gang for alle og sørge for at det aldri mer ville gjenta seg? Jeg skalv. Jeg ville fortelle dem alt de trengte å vite. Jeg ville gjøre hva som helst for at dette ikke skulle skje igjen. Til slutt kom den første politimannen tilbake. Han satte seg tungt på stolen, ryddet unna noen papirer.

«Hva skjer nå?» spurte jeg.

«Det er ikke funnet noe grunnlag for pågrepelse,» sa han. «Du kan gå.» Jeg burde ha innsett det for lenge siden. Det var virkelig ingen som brydde seg.